

Pokaždé, když se Kikina zastavila doma na návštěvě, sledoval Hubert ostřížím zrakem i sluchem, jak vřele a hlasitě ho pozdravila, a posuzoval i vřelost jejích odpovědí na jeho případné otázky. Když nebyly odpovědi dle jeho soudu dostatečně vřelé a hlasité, obviňoval Majdalénu, že za jeho špatný vztah s Kikinou může ona. Obviňoval Majdalénu dokonce i z toho, když se doslechl, že Kikině unikla nějaká zajímavá pracovní nabídka.

„To je ta tvoje drbárna s Kikinou. Jak ty jí radíš! Jen kvůli tobě promarnila tolik šancí. Vzpamatuj se! Já bych jí poradil, ale tys jí zakázala se mnou mluvit. Proč se mnou nemluví? Protože nesmí. A já jí nic neudělal, já mám svědomí čistý.“

„Tys Kikině něco poručila?“ ošklíbala se Zara po Hubertovi.

„Jako bys mě neznala,“ vzdychala Majdaléna. „Vždyť já ji nanejvýš žádám, aby na něj byla milá. Právě proto, abych předešla jeho řečem. Co mohu poroučet dospělé holce? Nanejvýš jí mohu říct svůj názor. Pak už záleží jen na ní, jak se zařídí.“

„Hod' mu něco na hlavu a od plic mu řekni, že za to, jak

se k němu Kikina chová, si může sám. Svým chováním k ní i k tobě.“

„Kdepak, to je zbytečné.“

„Komu není rady...“ zlobila se Zara. „Tak se aspoň při nejbližší příležitosti seber a udělej si dovolenou jen pro sebe. Ať se Hubert postará sám aspoň o Štíška. Ty si užij světských radostí.“

Jako na zavolanou se na druhý den ozvala Kikina: „Haló, mami, nechceš si vzít dva dny dovolené a jet se mnou podívat se na natáčení nového televizního seriálu a pak do divadla na zkoušku nového muzikálu?“

„Jakpak by ne!“